

Sessizliğin Şarkısını Çalıyorum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Kasım 2016

Sessizliğin şarkısını çalıyorum şair:

Demlemediğim şiirlerde

Gölge bildiğim altın seyri verilen cezanın

Başım gözüm üstüne,

Lacivertin en tenhası yine sair şiirde.

Çalmadığım sevdalardan örüyorum

Aşkın bahtını;

Sessiz özlemler biriktiriyorum

Ve sessiz her cümlem,

Katmerli yalanlara öfkem ey şair:

Hani gitmediğim ülkelerin göklerinde

Açan şafağın sol yanı;

Taammüden öldürdüğüm bin bir gecenin kahramanını:

Adına dokunur gibi

Elimde perçemi yarınsızlığımın:

Irgat bir aşka düşmüşken yolu kemanın

En zarif terennümü saklıyorum

Asla görmeyeceğimi bildiğim gizeminde.

Belki de boykot ediyorum

Şehvetten uzak nasırlı gölgeler iken kıyama duran

Mücbir sebeplerle asla yoldan çıkmayı da beceremediğim

Bir mecra işte.

Kısık sesi gökyüzünün

Bilirim ki Tanrı da azat etti gök gülüşlerimi:

O zaman söyle neden:

Ya da sus sen yine

Hele ki en iyi senken

Susmayı beceren,

Duymadığım sesinde kayboluyorum,

Gölgesiz müritleri bil ki bu coğrafyanın

En yansız yansıması

Yine sessizliğe düşmüşken gönül,

Damıtıldığım hangi yürek ise
Tehir ettiğim ölümü.

Defolu değil bu yürek,
Sadece yaralı
Belki de mustarip tutulduğundan da öte,
Sessizliğin Tanrısı, sen şair:
Ümmetimde bakir bir tınıyım:
Elimde boyutsuzluğum
Gönül çoktan lav
Ve asla da sormayacağım:
Hiç mi haz etmezsin bunca serzenişten?

Hem demezler mi:
Gün doğmadan...
Gerisini unuttum bil ki
Ve adsız isyanlarımla
Uyuduğum koyun koyuna
O siyah örtüyü serdim
Dün gömdüğüm pembe gülün üstüne.

Henüz söylemediğim o niyazı
Ve söyleyeceğime dair söz vermediğim
Ne ise...
Sondan başa kaykılmış bir cümlede
Rast geldim mademki
Teyakkuz yüklü geceye,
Seferberlik ilan ettim bu şehirde
Ve koyultulmuş gök kubbede
Kayacak son yıldıza adadım bu son şiiri.

Mücbir sebeplere sordum:
Islah olur mu bunca sefil tezahür
Hele ki yangından öte
Ölümlü bir günceye ismarladığım yarınlar.

Söz bir Allah bir madem,
Hiç mi hicap etmez bu sürgün geceler?
Mademki yanık bir türkünün nakaratı,

Gecenin kiri isi,
Ramak kala sona,
Neylerdi onca fukara?

Varlığın hezimetinde yalıtılmış sair imge,
Gölgelerin teyakkuzunda
Esir ettiğin o yerinden sökölü rütbe.

ŞİİRİN HİKÂYESİ:

Susmaların teması aslında şiirin yürek koyduğu.

Bir kelam ve bir düşünüş.

Sureti kati hemhal olmaksızın aşk'a bodur eşkâli o pervasızlık ile sıra dışı bir tezahür anlamsızlığın anlam kıldığı hele ki o yeknesak ve tok sesi mimlenmiş bir yürekten arsızca kapıp koyuverdiğimiz bir terennüm. Andan mı yoktan var eden Allah'tan mı emsalsiz niyazların yine sır bildiği o dokunuş ve rahlede saklı beyitleri yorgun dervişin.

Endamlı yürek sesi yine yoksunluğun tefrikanesi o cinnet akşamlarında sükûtu yâd etmekle de eş değer. Yoğun bir anlam dökülürken tüm sırlı aynaların karanlık arka yüzü ve hicap edilesi tüm devran yine de mesken eylemek en güzel duyguyu.